

Amerika onthuld

De eerste reisverslagen

1492 – 1499

Amerika onthuld

De eerste reisverslagen

1492 – 1499

Diamond collection

Gaëtan Algoet

Colophon

Title: *Amerika onthuld – De eerste reisverslagen (1492–1499)*

Compilation, Translation and Editing: Gaëtan Algoet

Historical Reconstruction: based on primary and secondary sources

Illustrations and Visual Material: see Image Credits

Design and Layout: Gaëtan Algoet

Language: Dutch

First Edition: 2026

Revision: 1.2

Website: <https://www.GaetanAlgoet.eu>

Contact / Errata: GaetanAlgoet@hotmail.com

Follow the Author: [@GaetanAlgoet](#) (Twitter / X)

Legal Notice

This work is based on historical primary sources, supplemented with established modern historiography. All texts have been translated, compiled, and contextualised by the author. While every effort has been made to ensure historical accuracy, the original sources inevitably reflect the perspectives, prejudices, and worldviews of their time. The author accepts no liability for interpretations detached from this historical context.

This publication carries no political, ideological, or moral agenda, nor does it seek to glorify or excuse historical events. Its purpose is documentation,

interpretation, and the accessible presentation of early modern sources.

Author's Responsibility

The author bears full responsibility for the selection, translation, interpretation, and editorial composition of the texts. Any errors, inaccuracies, or misinterpretations are solely attributable to the author.

Image Credits

The images included in this work are derived from historical prints, engravings, maps, and contemporary digital reconstructions. They serve to illustrate historical context and narrative and should not be regarded as literal eyewitness representations.

Historical images often reflect European viewpoints of their era and may contain symbolic, ideological, or propagandistic elements. Digital enhancements have been applied solely to improve clarity, readability, and visual coherence, without claiming absolute historical precision.

Source Acknowledgements

The primary sources used in this work were written by European contemporaries and therefore predominantly represent colonial perspectives. Indigenous voices are only indirectly preserved. Where possible, critical commentary has been added through footnotes and annotations.

Copyright

© 2026 Gaëtan Algoet

All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means without prior written permission

from the author, except as permitted by law.

Content Advisory

This edition contains unaltered passages from early modern sources that include explicit violence, racial terminology, and other disturbing content. These texts are reproduced faithfully for the sake of historical integrity. Reader discretion is advised.

Errata and Feedback

Thank you for reading. If you discover a typographical error, incorrect name, or any other inaccuracy, please include:

1. The page number or chapter
2. The exact quotation
3. A brief description of the issue
4. Your contact details

Send your message to GaetanAlgoet@hotmail.com. Corrections will be incorporated into future revisions. Your information will be used solely to verify the report.

Samenvatting

De Europese ontdekking van Amerika vormt een van de meest ingrijpende momenten in de wereldgeschiedenis binnen een wereld die reeds millennia werd bewoond door diverse inheemse culturen. Het eerste deel van deze reeks vertelt het verhaal van hoe Europa, gedreven door nieuwsgierigheid, economische noodzaak en religieuze overtuiging, de Atlantische Oceaan overstak en een nieuwe wereld betrad. Het is een verhaal van moed en ambitie, maar ook van misverstanden en tragedie, waarin de menselijke drang om grenzen te verleggen botst met de harde realiteit van culturele confrontatie en koloniale expansie.

In de tweede helft van de vijftiende eeuw bevond Europa zich in een periode van verandering. De middeleeuwen maakten plaats voor de renaissance, een tijd van hernieuwde belangstelling voor wetenschap, kunst en ontdekkingen. Nieuwe technologieën, zoals verbeterde scheepsbouw en navigatie-instrumenten, maakten het mogelijk om verder en veiliger te reizen. Tegelijkertijd waren er economische en politieke motieven: de handel met Azië leverde specerijen, zijde en andere luxegoederen op, maar de traditionele routes via het Midden-Oosten waren duur en gevaarlijk. Het opkomende Ottomaanse Rijk bemoeilijkte de toegang tot deze handelswegen, waardoor Europese mogendheden naar alternatieven zochten.

De zoektocht naar nieuwe routes was niet louter economisch. Religie speelde een cruciale rol: het christendom was diep verankerd in de Europese samenleving, en de verspreiding van het geloof werd gezien als een heilige opdracht. Ontdekkingsreizen waren dus niet alleen commerciële ondernemingen, maar ook missies met een spirituele dimensie. Daarnaast was er de menselijke nieuwsgierigheid, het verlangen om het onbekende te verkennen en nieuwe werelden te ontdekken.

Christoffel Columbus, een Genuees zeeman in dienst van Spanje, geloofde dat hij via een westelijke route Azië kon bereiken. In 1492 kreeg hij toestemming van Ferdinand en Isabella, de katholieke vorsten van Spanje, om zijn plan uit te voeren. Met drie schepen – de Niña, de Pinta en de Santa María – vertrok hij vanuit Palos de la Frontera.

De overtocht was lang en onzeker. De bemanning werd geteisterd door angst en twijfel, maar Columbus hield vol. Uiteindelijk bereikte hij land: niet Azië, zoals hij dacht, maar de eilanden van de Cariben. Hij noemde de bewoners “Indianen”, in de overtuiging dat hij West-Indië had bereikt. Deze vergissing zou nog lange tijd voortleven, maar het belang van de ontdekking was onmiskenbaar: Europa had een nieuwe wereld betreden.

De eerste contacten tussen Europeanen en inheemse volkeren verliepen aanvankelijk vreedzaam. Er was nieuwsgierigheid naar elkaars gewoonten, talen en gebruiken. Maar al snel werd duidelijk dat de machtsverhoudingen ongelijk waren. De Europeanen kwamen met vuurwapens, stalen wapens en schepen die indruk maakten. Ze zagen de inheemse bevolking vaak als primitief en probeerden hen te bekeren tot het christendom.

Voor de inheemse volkeren betekende de komst van de Europeanen een radicale breuk. Nieuwe ziekten, zoals pokken en mazelen, verspreidden zich razendsnel en eisten miljoenen slachtoffers. De sociale structuren werden ontwricht, en de komst van kolonisten leidde tot conflicten en onderdrukking.

Voor Europa betekende de ontdekking van Amerika een ongekeerde uitbreiding van de horizon. Nieuwe gewassen, zoals maïs, aardappelen en tomaten, vonden hun weg naar Europese velden en keukens. Omgekeerd brachten de Europeanen paarden, runderen en tarwe naar Amerika. Deze uitwisseling van planten, dieren en ideeën staat bekend als de Columbiaanse uitwisseling en veranderde de wereld ingrijpend.

Economisch gezien leidde de ontdekking een tijdperk van koloniale expansie in. Spanje werd een wereldmacht dankzij de rijkdommen uit Amerika, zoals

goud en zilver. De ontdekking stimuleerde ook andere landen, waaronder Portugal, Engeland en Frankrijk, om hun eigen expedities te ondernemen.

De eerste reis van Columbus wordt vaak gezien als het begin van de moderne tijd. Het was een confrontatie tussen twee werelden die tot dan toe volledig gescheiden waren. Voor de Europeanen betekende het een kans op rijkdom en macht, maar voor de inheemse bevolking was het het begin van een periode van onderdrukking en verlies.

Het verhaal van deze eerste reis is dus niet alleen een triomf van menselijke nieuwsgierigheid en durf, maar ook een tragedie die de schaduwzijde van de ontdekking blootlegt. Het markeert het begin van een nieuw tijdperk waarin de wereld kleiner, verbonden en voorgoed veranderd werd.

In deze reconstructie wordt Columbus benaderd als een historisch actor binnen de intellectuele en politieke kaders van zijn tijd. Zijn handelen weerspiegelt zowel persoonlijke overtuigingen als bredere economische, religieuze en geopolitieke motieven die de laatmiddeleeuwse Europese expansie bepaalden. Zijn reis is een symbool voor de menselijke drang om grenzen te verleggen, maar ook voor de onbedoelde gevolgen van die ambitie.

De Atlantische Oceaan vormde in de vijftiende eeuw een reële nautische en logistieke uitdaging, waarvan de risico's slechts gedeeltelijk werden begrepen. De oversteek vereiste ervaring, improvisatie en een voortdurende afweging tussen hoop op winst en het gevaar van mislukking. De schepen waren niet enkel houten constructies, maar dragers van hoop, angst en geloof. De ontmoeting met de inheemse bevolking was een spiegel waarin Europa zichzelf ziet: nieuwsgierig, maar ook hebzuchtig en overheersend.

Het eerste deel van de reeks over de reizen naar Amerika toont hoe een enkele expeditie de wereldgeschiedenis in beweging bracht. Het is een verhaal van moed en ontdekking, maar ook van misverstanden en tragedies. Het laat zien hoe economische belangen, religieuze overtuigingen en menselijke

nieuwsgierigheid samenkwamen in een onderneming die de wereld voorgoed veranderde.

De ontdekking van Amerika was geen geïsoleerde gebeurtenis, maar het begin van een proces dat eeuwenlang zou doorgaan. Het legde de fundamenten voor koloniale rijken, voor culturele uitwisseling en voor conflicten die tot op de dag van vandaag voelbaar zijn. Het eerste deel van deze reeks is daarom niet alleen een historische reconstructie, maar ook een reflectie op de kracht en de gevaren van menselijke ambitie.

Voorwoord

De oude gravures spreken nog steeds. Hun lijnen, ooit in koper gebeiteld, dragen de echo van reizen die de wereld hebben hervormd: schepen die de oceaan trotseerden, gezichten die een onbekende kust aanschouwden, ontmoetingen die de loop van de geschiedenis veranderden. In dit boek worden die gravures weer tot leven gewekt. Niet als stoffige relikwieën, maar als moderne beelden – scherp en kleurrijk – zodat de lezer opnieuw kan ervaren wat het betekende om door de horizon heen te breken.

Toch bevat dit werk scènes die confronterend kunnen zijn: gruwel, naakt, rituelen en onderwerping maken deel uit van de historische werkelijkheid. Ze zijn opgenomen om de rauwe waarheid van het verleden te tonen, niet om te choqueren, maar om te herinneren. Sommige afbeeldingen zijn geweigerd door moderne filters en digitale beperkingen – een teken van onze tijd: een hedendaagse, opgelegde censuurmaatschappij waarin autoriteiten bepalen wat wel en niet getoond mag worden. Door dergelijke censuur krijgen we een vertekend beeld van de geschiedenis. We zien slechts fragmenten, terwijl de harde realiteit van wreedheden uit het verleden wordt afgezwakt of uitgewist. Zo lopen we het risico niet te leren van wat er werkelijk is gebeurd, en de kans te missen om het verleden in al zijn rauwe waarheid te begrijpen. Toch ben ik er met veel moeite en inspanning in geslaagd om de originele authenticiteit van de afbeeldingen te behouden. Dit boek is het eerste deel in een historische reeks gewijd aan de vroege reizen naar Amerika. Het verzamelt gedocumenteerde reizen niet als één doorlopend verhaal, maar als een mozaïek van stemmen: van Columbus tot Vespuccius, van Spaanse kroniekschrijvers tot Noord-Europese zeevaarders. Hun woorden en beelden vormen samen een panorama van nieuwsgierigheid en macht, van geloof en twijfel, van hoop en tragedie. De lezer wordt uitgenodigd om niet alleen de feiten te zien, maar ook de mythe, de droom en de confrontatie. Want geschiedenis is nooit slechts een verslag: het is een ritueel van herinnering, een spiegel van onze eigen tijd en een uitnodiging om opnieuw te kijken – zonder angst, zonder censuur, met open ogen. Dit boek, uitgegeven als onderdeel van de Historical Luxury Diamond Collection

door Algoet Publishing, is niet alleen een getuigenis van het verleden, maar ook een collectorsitem – vervaardigd om de herinnering op elegante en exclusieve wijze te bewaren.

Indien in dit werk, ondanks alle zorg en nazicht, enige fouten mochten zijn blijven staan, wordt de welwillende lezer verzocht deze te kennen te geven via de website www.GaetanAlgoet.eu, hetzij met schrijfveer en inktpot, hetzij met de middelen die onze tijd voorhanden geeft, opdat zij in een volgende uitgave mogen worden hersteld.

Gaëtan Algoet

Verantwoording van illustraties en beeldmateriaal

De in dit boek opgenomen illustraties en afbeeldingen zijn samengesteld ter ondersteuning van het historische narratief en dienen ter visualisering van gebeurtenissen, personen en contexten uit de periode 1492–1499. Zij mogen niet zonder meer worden beschouwd als letterlijke of ooggetuige-weergaven.

Een aanzienlijk deel van het beeldmateriaal is gebaseerd op vroegmoderne prenten en gravures, met name uit de zestiende eeuw, waaronder werken van Theodor de Bry en tijdgenoten. Deze afbeeldingen weerspiegelen vaak Europese interpretaties, symboliek en ideologische kaders uit hun tijd en bevatten geregeld elementen van dramatisering, propaganda of morele duiding.

Waar historische prenten zijn ingekleurd, geretoucheerd of digitaal bewerkt, betreft dit **hedendaagse reconstructies**, uitgevoerd met het doel de leesbaarheid en visuele samenhang te verbeteren, zonder aanspraak te maken op absolute historische exactheid in kleur, licht of detail.

Kaarten en cartografische illustraties zijn gebaseerd op historische modellen uit de vijftiende en zestiende eeuw, waaronder portolaankaarten en vroege wereldkaarten. Afwijkingen in schaal, vorm of geografische kennis zijn inherent aan het historische wereldbeeld van de periode en worden bewust behouden.

Moderne digitale illustraties en composities zijn expliciet bedoeld als interpretatieve hulpmiddelen. Zij zijn vervaardigd op basis van primaire bronnen, archeologische kennis en historische consensus, maar blijven reconstructies en geen primaire historische documenten.

Alle illustraties in dit werk dienen gelezen en geïnterpreteerd te worden in samenhang met de begeleidende tekst en bronnenverwijzingen.

Illustratiebronnen (selectie)

- Theodor de Bry, *Grands Voyages* (1590–1634)
- Hans Staden, *Warhaftige Historia* (1557)
- Jean de Léry, *Histoire d'un voyage fait en la terre du Brésil* (1578)
- Juan de la Cosa, *Mappa Mundi* (1500)
- Martin Waldseemüller, *Universalis Cosmographia* (1507)
- Anonieme Portugese en Castiliaanse kaarten (15e–16e eeuw)
- Hedendaagse digitale reconstructies op basis van historische prenten en kaarten

Dankbetuigingen

Dit boek zou niet kunnen bestaan zonder de stemmen van hen die als eersten de ontmoetingen tussen Europa en Amerika vastlegden. Hun woorden – soms bewonderend, soms kritisch, vaak tegenstrijdig – vormen het mozaïek waardoor we een glimp opvangen van het begin van een nieuwe wereld. Ik wil mijn dank betuigen aan de volgende auteurs en kroniekschrijvers, wier getuigenissen hier zijn verzameld:

Men moet bedenken dat deze auteurs onder streng toezicht schreven. Hun heersers en beschermheren keken vaak over hun schouder mee en lazen en beoordeelden elk woord. In een tijdperk van strikte controle moesten ze zorgvuldig afwegen wat ze opschreven – een evenwicht vinden tussen waarheid, loyaliteit en overleving.

En zo hoorden we uit verschillende landen verschillende versies. Italiaanse, Spaanse en Engelse stemmen gaven elk vorm aan hun eigen verhaal, gekleurd door de verwachtingen van hun hoven en de ideologieën van hun naties. Samen herinneren deze verhalen ons eraan dat geschiedenis geen enkele stem is, maar een koor – soms harmonieus, vaak dissonant, maar altijd onthullend.

Door hun woorden te bewaren, bewaren we de complexiteit van het verleden: de triomfen, de tragedies en de lessen die het ons leert.

Inhoud

Samenvatting.....	1
Voorwoord.....	5
Inhoud.....	11
Proloog en korte voorbeschouwing.....	15
Vikingen en Vinland.....	16
Andere hypothesen en legendes	17
Methodologie en bewijscriteria.....	18
Waarom dit relevant is voor de lezer.....	19
Slot en overgang.....	20
Inleiding.....	21
Vorbereiding van de eerste reis	23
1492.....	46
Het contract	48
De zeereis van Christoffel Columbus naar West-Indië.....	55
De beroemde reis van Christoffel Columbus	59
De passage: 1492 Eerste reis van Christoffel Columbus	59
De ontdekking van Cuba	86
De ontdekking van Hispaniola	95
Het verlies van de Santa María.....	105
1493	115
Scheepsdagboek van Christoffel Columbus.	139
1. Van Palos tot de Canarische Eilanden	146

2. Het Dagboek van de Oversteek.....	148
3. De Terugkeer naar Castilië	199
De tweede zeereis van Christoffel Columbus naar West-Indië.....	201
De tweede reis van Christoffel Columbus om de nieuwe landen, West-Indië, verder te ontdekken en te veroveren	209
Invoering.....	209
Het vertrek uit Cádiz.....	210
De moord op Diego de Arana	223
Het verdrag van Tordesillas.....	225
Columbus zoekt een plek om zich te vestigen.	228
Aankomst in Cibao	236
Verdere verkenning van West-Indië.....	241
Zeereizen van John Cabot	299
Derde zeereis van Christoffel Columbus naar West-Indië	311
Christoffel Columbus, derde reis van de grote admiraal, naar West-Indië.....	319
De eerste zeereis van Alonso de Ojeda en Amerigo Vespuccius naar West-Indië.	365
Reis van Amerigo Vespuccius.....	397
Zeereis van Vicente Yáñez Pinzón naar West-Indië.....	403
De tweede Zeereis van Amerigo Vespuccius naar West-Indië.....	407
De zeereis van Cristóbal Guerra met Alonso Niño naar West-Indië.....	413
Zeereis van Vicente Yáñez Pinzón naar West-Indië.....	419
Chronologische tijdlijn 1492–1499.....	423
1492	423

1493	424
1494	425
1495	426
1496	427
1498	428
1499	429
Bronnen	431
Girolamo Benzoni	431
Antonio de Herrera y Tordesillas.....	435
Andere bronnen	438
Auteursbio en werken.....	441
Verborgen en verloren schatten in de Dominicaanse Republiek	443
Historische scheepswrakken rond Hispniola	445
Avalon onthuld	447
Het geheim van de broederschap	449
Tussen Velt & Bergh.....	451
Amerika onthuld.....	453
Het piratenleven onthuld	455
Het piratenleven onthuld	457
A hundred Giants:	459

Proloog en korte voorbeschouwing

Hoewel het hoofddeel van dit boek zich richt op de gedetailleerde Europese reizen vanaf 1492, is het historisch verantwoord en pedagogisch nuttig om vooraf kort stil te staan bij wat er mogelijk voorafging. De geschiedenis van trans-oceane ontmoetingen is complexer dan één datum; er bestaan zowel goed gedocumenteerde gevallen als een reeks hypothesen en legendes die uiteenlopen in bewijssterkte. Voor de lezer is het belangrijk om te weten welke voorbeelden stevig onderbouwd zijn en welke vooral aanleiding geven tot verder onderzoek en debat. Deze proloog plaatst die voorlopers in perspectief en bereidt de overgang naar de systematische, wereldomvattende expansie die met Columbus begon, zorgvuldig voor.

De enige archeologisch onbetwiste Europese aanwezigheid in Noord-Amerika vóór 1492 is de Noorse aanwezigheid rond het jaar 1000, met de vindplaats L'Anse aux Meadows op Newfoundland als kernbewijs. Deze episodische aanwezigheid toont aan dat trans-Atlantische reizen technisch mogelijk waren en dat Noordse zeevaarders de Atlantische kust bereikten en er tijdelijke kampementen vestigden. Tegelijkertijd moet worden benadrukt dat deze expedities van een heel andere orde waren dan de grootschalige, langdurige en geopolitiek ingrijpende kolonisatie die vanaf het einde van de vijftiende eeuw begon. Naast de Noorse casus circuleren meerdere hypothesen — van trans-Pacifische contacten tot middeleeuwse zeevaartlegendes en uiteenlopende alternatieve claims — maar die variëren sterk in betrouwbaarheid en bewijsniveau. Hieronder volgt een beknopte, kritische schets van de belangrijkste gevallen en de methodologische criteria waarmee historici ze beoordelen.

Vikingen en Vinland

De best gedocumenteerde en meest algemeen aanvaarde casus van pre-Columbiaanse Europese aanwezigheid is verbonden met de Noorse sagatraditie en de archeologische vondst bij L'Anse aux Meadows. De Vinland-saga's, middeleeuwse IJslandse teksten, vertellen over reizen naar een land dat Vinland werd genoemd en noemen figuren als Leif Eriksson. Lang werden deze verhalen als literair en deels mythisch beschouwd, maar de opgravingen in de twintigste eeuw leverden materiële resten — houtbouwstructuren, sporen van smederij en artefacten die overeenkomen met Noordse materiële cultuur — die aantonen dat Noordse zeevaarders rond het jaar 1000 daadwerkelijk aan de Atlantische kust van Noord-Amerika aanwezig waren.

Belangrijk is de aard van die aanwezigheid. Archeologisch en tekstueel beeld wijst op episodische, economisch gemotiveerde expedities: houtwinning, jacht, mogelijk korte handel en verkenning. L'Anse aux Meadows lijkt eerder een seizoenscampagne of uitvalsbasis dan een permanente, demografisch ingrijpende kolonie. Radiokoolstofdateringen en de materiële context ondersteunen een korte bezetting in de late tiende of vroege elfde eeuw. De combinatie van sagatekst en archeologie levert een overtuigend, maar beperkt beeld: Noordse zeevaarders bereikten de kusten van Noord-Amerika, maar hun aanwezigheid veranderde de continentale geschiedenis niet op de manier waarop de latere Europese kolonisatie dat deed.

Andere hypothesen en legendes

Naast de Noorse casus bestaan er verschillende andere voorstellen die in de loop der tijd aandacht hebben gekregen. Een van de meest besproken is de mogelijkheid van trans-Pacifische contacten, waarbij onderzoekers wijzen op aanwijzingen zoals de vroeg-tijdige aanwezigheid van de zoete aardappel in Polynesië — een plant die oorspronkelijk uit Zuid-Amerika stamt. Zulke botanische en linguïstische correlaties zijn intrigerend en hebben geleid tot serieuze wetenschappelijke discussie, maar ze vormen op zichzelf geen onomstotelijk bewijs voor herhaalde menselijke reizen of langdurige nederzettingen. De interpretatie van indirecte aanwijzingen vereist zorgvuldige dateringen en aanvullende materiële sporen om tot stevige conclusies te komen.

Middeleeuwse zeevaartlegendes, zoals de verhalen rond Sint-Brendan en andere Ierse reizigers, behoren tot een andere categorie: ze zijn literair en religieus gekleurd en weerspiegelen een traditie van oceaانverhalen die niet zonder meer als historische reisverslagen kunnen worden gelezen. Zulke teksten zijn waardevol voor het begrip van middeleeuwse wereldbeelden en navigatie-ambities, maar ze moeten kritisch worden benaderd wanneer ze als bewijs voor daadwerkelijke trans-Atlantische reizen worden aangevoerd.

Er circuleren ook claims over mogelijke contacten vanuit Azië of Afrika — variërend van speculatieve interpretaties van oude kaarten tot moderne theorieën over Chinese expedities of West-Afrikaanse zeevaarders. De meeste van deze voorstellen missen reproduceerbare, gedateerde archeologische vondsten of betrouwbare primaire bronnen en blijven daarom in de wetenschappelijke mainstream grotendeels onaanvaardbaar of hoogst controversieel.

Methodologie en bewijscriteria

Om onderscheid te maken tussen wat historisch aannemelijk is en wat speculatie blijft, hanteren historici en archeologen strikte criteria. Het meest overtuigende bewijs bestaat uit gedateerde, goed gedocumenteerde archeologische contexten met coherente materiële cultuur die zich laat vergelijken met bekende bronnen; herhaalbare vondsten op meerdere locaties versterken de casus. Genetische en botanische gegevens kunnen aanvullende aanwijzingen leveren, maar alleen wanneer ze gekoppeld zijn aan betrouwbare dateringen en archeologische context. Tekstuele bronnen zijn waardevol, maar vereisen kritische tekstkritiek en corroboratie door materiële sporen. Claims die steunen op anekdotische, circumstantiële of slecht gedateerde aanwijzingen moeten met terughoudendheid worden gepresenteerd.

Waarom dit relevant is voor de lezer

Het doel van deze voorbeschouwing is niet om Columbus' betekenis te minimaliseren, maar om de lezer een genuanceerd kader te geven. De Noorse expedities rond het jaar 1000, archeologisch bevestigd in L'Anse aux Meadows, bewijzen dat trans-Atlantische reizen vóór 1492 mogelijk waren, maar deze contacten waren tijdelijk en hadden geen blijvende wereldwijde impact.. Deze contacten waren echter tijdelijk en hadden geen blijvende wereldwijde impact. De reizen vanaf 1492 vormen daarom een kwalitatieve breuk door hun schaal, continuïteit en wereldwijde gevolgen. Ze kenmerken zich door systematiek, schaal en continuïteit — door grootschalige kolonisatie, langdurige demografische verschuivingen, en een ecologische en economische transformatie van wereldschaal. Waar de Noorse-expedities episodisch en beperkt bleven, luidt Columbus' komst het begin in van een nieuw tijdperk van permanente Europese aanwezigheid en wereldwijde uitwisseling.

Slot en overgang

Deze korte, kritische schets plaatst de voorafgaande reizen in hun juiste proportie: sommige zijn goed gedocumenteerd en verdienen vermelding; andere blijven hypothesen die verdere studie vragen. Met deze context in het achterhoofd keren we nu terug naar het hoofdonderwerp van dit boek: de reizen vanaf 1492, die — in schaal, intentie en consequenties — een onvergelykbare impact hadden op de geschiedenis van de Amerika's en de wereld.

Inleiding

Dit boek biedt een samenhangende reconstructie van de eerste reizen naar West-Indië, gebaseerd op primaire bronnen uit de vijftiende en zestiende eeuw. Deze documenten worden hier kritisch gelezen en in hun historische context geplaatst, met aandacht voor hun beperkingen, onderlinge tegenstrijdigheden en ideologische achtergrond. Het oudste geraadpleegde boek was van Benzoni, die zijn werk in het Latijn publiceerde in 1568. Twee jaar later overleed hij. Later baseerden andere schrijvers, zoals Herrera, hun boeken op Benzoni. Het jongste document dat ik heb geraadpleegd, was meer dan 300 jaar oud. Alle documenten waren geschreven in gotische stijl en archaïsche talen. Het kostte veel tijd om de teksten te ontcijferen en de oorspronkelijke betekenis te achterhalen van sommige oude woorden die niet meer bestaan.

In dit boek vindt u unieke informatie die nog nooit eerder is gepubliceerd. U leest over de ontberingen, mitterijen en conflicten van de zeelieden tegen hun bevelhebbers en zelfs tegen de eerste ontdekkingsreiziger, Christoffel Columbus. U leest over de ontdekking van het land, de vondst van goud- en zilvermijnen, de ontdekking van binnenlanden waar sommigen op zoek waren naar goud, maar waar iedereen op zoek was naar iets om hun honger naar rijkdom te stillen. U leest over de macht en wraak die resulteerden in vreselijke bloedbaden, moordpartijen, plunderingen en politieke intriges onder de Castiliaanse bevelhebbers. We bespreken ook de ruzies en gevechten tussen de koningen en caciques van die landen. U zult zien hoe ze de Indianen werkelijk behandelden, met een ongekende, pijnlijke wreedheid door hun land en duizenden Indianen en hun koningen te vernietigen. Vooral de twee machtigste koningen in deze gebieden, namelijk Montezuma, koning van Mexico, en Atahualpa, koning van Peru, moesten zich uiteindelijk onderwerpen aan de Spaanse conquistadores en de Kroon van Castilië.

De lezer zal waarschijnlijk versteld staan van de afschuwelijke mensenoffers en vreemde religies die door deze volkeren worden beoefend; u zult kennismaken met hun feestdagen, huwelijksgebruiken, bruiloften, begrafenissen, hekserij, gastmaaltijden, wetten, regeringen, moraal, gewoonten, wetenschap, gebruiken, handelaren, oorlogsvoering, oorlogshandelingen, wapens, kleding van mannen en vrouwen en de vruchtbaarheid van hun land; het zal ook een beschrijving zijn van de koninkrijken, eilanden, steden, dorpen, plaatsen, inwoners, tempels, zeeën, kusten, baaien, havens, rivieren, stormen en orkanen die bepaalde kusten teisterden.

U leest ook over verschillende zeldzame zee- en landdieren, vogels, vissen, zeemonsters, akkergewassen, wortels, kruiden, zaden, fruit zoals maïs, cacao, katoen en meer, evenals over genezing, voedsel voor de mensen, kortom alles wat de mensen daar gebruiken.

Dit werk begint met de eerste ontdekking door de bekende ontdekkingsreiziger Christoffel Columbus, ook wel Columbus genoemd, die in Genua werd geboren en in 1492 door de Castiliaanse koning werd uitgezonden om nieuwe landen te ontdekken. De reizen worden chronologisch beschreven aan de hand van de handschriften van de reizigers of ontdekkingsreizigers. Dit boek is geïllustreerd met prachtige kunstprenten en uitstekende zee- en landkaarten waarop de meeste kusten en wegen zijn aangegeven.

Vanwege het geweld in deze boekenreeks is deze niet geschikt voor gevoelige lezers en wordt aangeraden om de reeks alleen te lezen voor personen ouder dan achttien jaar.

Ik moet ook opmerken dat onze kalender niet overeenkomt met die van Christoffel Columbus. Bijvoorbeeld: toen hij de Santa María verloor op 24 december 1492, was dat volgens onze kalenderberekening 3 januari 1493.

Vorbereiding van de eerste reis

Vóór de ontdekking van de Nieuwe Wereld geloofden Europeanen dat de wereld eindigde bij de Canarische Eilanden en dat alles ten westen daarvan een eindeloze zee was. Maar er bestonden ook andere ideeën. Aan het einde van zijn Medea voorspelde Seneca dat mensen de grote oceanen zouden bevaren en andere landen in een "Nieuwe Wereld" zouden ontdekken. De patriarch Gregarius merkte in de brief van Clemens op dat er een andere wereld bestond voorbij de oceaan. Er zijn aanwijzingen dat de Carthagers, op vele dagen varen van hun thuisland, een zeer vruchtbaar eiland ontdekten met talloze rivieren, onbewoond en vol gevaarlijke dieren. Ze waren van plan het eiland te bevolken, maar toen de raad van Cartago hiervan hoorde, verbood deze het avontuur. Om er zeker van te zijn dat dit ook daadwerkelijk gebeurde, werden de ontdekkers gedood.

Er is geen bewijs voor het bestaan van zijn plek, maar Christoffel Columbus vond dergelijke dieren op de eilanden Barlovento en Sotovento. Critici van Columbus verwijzen naar informatie van Plato's Timaeus, die aangeeft dat de Middellandse Zee een gesloten watermassa was, omdat er tussen de Zuilen van Hercules een eiland lag dat zo groot was dat het groter was dan Afrika, Europa en Azië samen.

Anderen beweren dat Plato's beschrijving van deze afgesloten doorgang de Straat van Gibraltar is en dat de golf de Atlantische Oceaan voorstelt. Het grote eiland wordt soms Atlantis genoemd en andere eilanden hebben namen zoals Barlovento en Sotovento.

Toen de Castilianen dit nieuwe land ontdekten, noemden ze het de Nieuwe Wereld. Er waren zoveel dieren, vogels, vissen en planten, zo anders dan die van ons, dat ze zich lieten inspireren door de namen Seneca en Hieronymus.

onderschrift linksboven luidt: "Door Gods wil, na een lange reis van het eiland Groenland naar het zuiden, naar de meest afgelegen overgebleven delen van de westelijke oceaan, zuidwaarts varende te midden van het ijs, ontdekten de metgezellen Bjarni en Leif Eriksson een nieuw land, buitengewoon vruchtbaar en zelfs begroeid met wijnranken, ... welk eiland zij Vinland noemden." De meeste geleerden en wetenschappers die de kaart hebben bestudeerd, zijn tot de conclusie gekomen dat het een vervalsing is, waarschijnlijk getekend op oud perkament in de 20^e eeuw (1965).

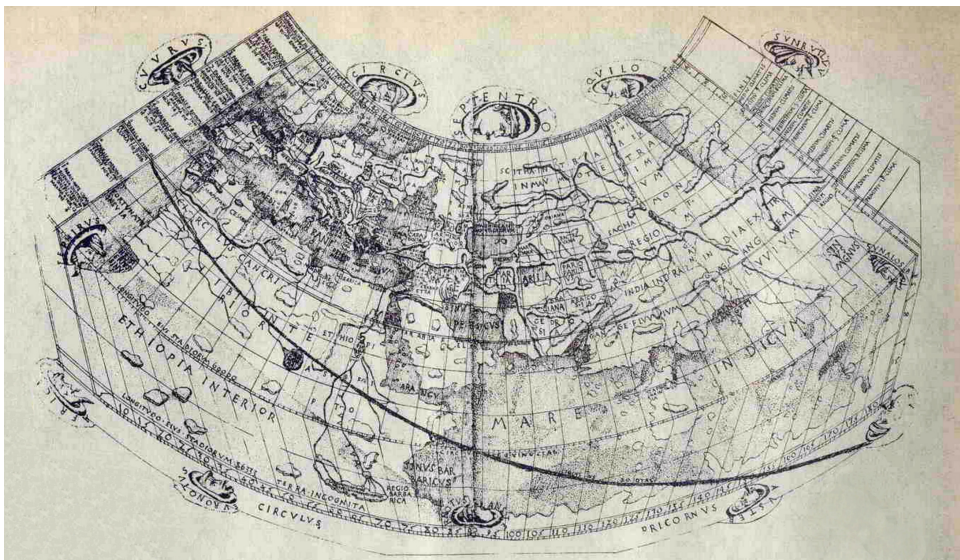
In de vijftiende eeuw was onder geschoolde Europeanen algemeen bekend dat de aarde bolvormig was, een inzicht dat terugging op de klassieke oudheid en in de middeleeuwse wetenschap werd doorgegeven. Het fundamentele twistpunt betrof niet de vorm van de aarde, maar haar omvang. Christoffel Columbus baseerde zich op een combinatie van klassieke en middeleeuwse bronnen, maar onderschatte de aardomtrek aanzienlijk en overschatte de oost-westelijke uitgestrektheid van Azië. Zijn overtuiging dat Azië via een westelijke route binnen bereik lag, berustte op foutieve aannames en niet op correcte berekeningen.

Columbus veronderstelde ook dat de omvang van de westelijke zee overeenkwam met de afstanden die de Portugezen destijds in zuidelijke richting aflegden. Deze conclusie gaf hem aanleiding te geloven dat er in het westen meer land moest zijn dan in het zuiden. Om zijn overtuiging te staven, begon Columbus bewijs te verzamelen van kapiteins van andere schepen. Hij raakte er volledig van overtuigd dat er ten westen van Kaapverdië en de Canarische Eilanden nog onbekend land moest liggen.

Columbus ontving zo nu en dan berichten van mannen die ten westen van de Azoren hadden gevaren. Een zekere Martin Vincent vertelde hem dat hij eens ongeveer 725 kilometer ten westen van Kaap Sint-Vincent een drijvend stuk hout had gevonden dat kunstig was bewerkt. Vincent was ervan overtuigd dat het hout niet met ijzeren gereedschap was vervaardigd. Omdat de wind al

dagenlang uit het westen had gewaaid, dacht hij dat het voorwerp oostwaarts was gedreven vanuit een nog onontdekt land in het westen.

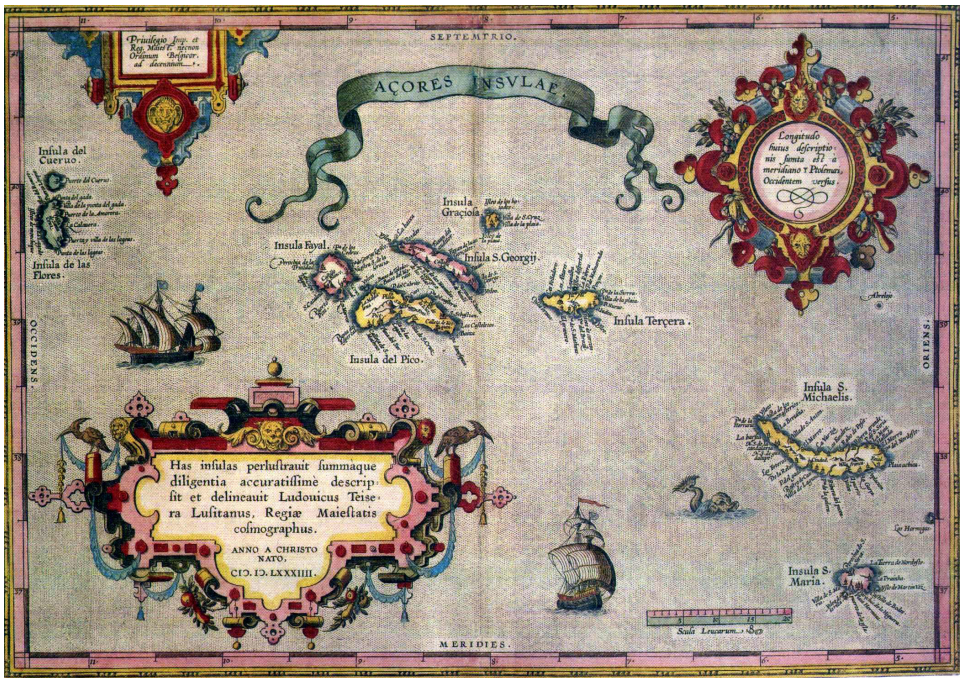
Een van de zussen van Christoffel Columbus was getrouwd met Pedro Correa. Correa bevestigde dat hij een soortgelijk houten kunstwerk had gevonden dat in de buurt van het eiland Puerto Santo dreef. Westelijke winden hadden het naar de kust gebracht. Bovendien vertelde hij dat hij een grote, holle rietstengel had gezien die zes pinten water kon bevatten. Rietstengels (bamboe) van dit type kwamen niet voor in Europa. De Portugezen merkten eveneens op dat zij na sterke westenwinden soortgelijke rietstengels hadden gevonden. Columbus wees er in hoofdstuk 17 van het eerste boek van Ptolemaeus op dat dit soort rietstengels uitsluitend in West-Indië voorkwam.

Deze kaart dateert uit 1477 en is gebaseerd op de berekeningen van de beroemde Grieks-Egyptische geograaf Ptolemaeus. Het betreft de eerste gedrukte atlas (Geographia), uitgegeven in Bologna. Christoffel Columbus kende dit werk en gebruikte Ptolemaeus' berekeningen bij de ontwikkeling van zijn plannen voor een westwaartse route naar Azië. In 2006 brak deze kaart alle records toen zij bij Sotheby's in Londen werd verkocht voor ongeveer €3.150.000.

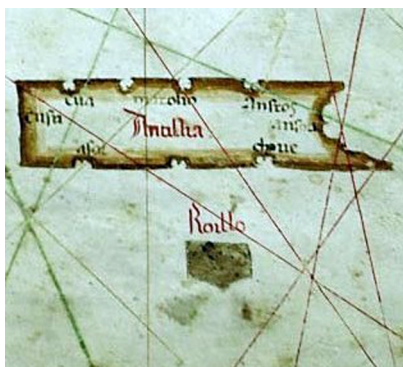
Sommige inwoners van de Azoren verzekerden Columbus dat de zee dennenbomen naar de kusten van Graciosa en Faial had gebracht, waar dergelijke bomen niet groeien. Deze bomen waren door westelijke en noordwestelijke winden naar de eilanden geblazen. Op het eiland Flores spoelden twee vreemde lichamen aan met brede gelaatstrekken, die sterk afweken van die van Europeanen. Bij een andere gelegenheid werden twee kano's, of vloten met een hut erop, door de wind naar de Azoren gedreven.

Kaart van de Azoren uit 1584

Antonius Leme meldde dat hij, terwijl hij met zijn karveel een grote afstand westwaarts voer, meende drie eilanden te zien. Veel mensen op de eilanden La Gomera, Ferro en de Azoren bevestigen dat ze jaar na jaar eilanden in het westen zien. Christoffel Columbus meende dat deze waarnemingen verklaard konden worden door de boeken van Gaius Plinius Secundus maior te lezen, die in zijn tweede boek, hoofdstuk 97, schreef: "In het noorden trok de zee bomen uit de aarde die zo groot waren dat ze op zichzelf al eilanden leken te zijn."

In 1484 vroeg een inwoner van Madeira de koning van Portugal toestemming om een bepaald land te verkennen, ter grootte van de Azoren, dat hij elk jaar tijdens zijn reizen naar het westen had gezien. Zijn plek stond op een oude zeekaart aangegeven als Antillia. Tweehonderd mijl ten westen van de Canarische Eilanden en de Azoren lag een eiland dat bij de Portugezen bekend stond als La Siete Ciudades. Volgens de Portugezen was dit eiland bewoond. Het werd ontdekt toen koning Don Rodrigo van Spanje werd aangevallen door de Saracenen. De Portugezen vertelden over zeven bisschoppen die van ontrouw werden beschuldigd en die met een aantal anderen naar deze plek vluchtten, waar zeven steden werden gesticht. Daarna werden alle schepen die deze groep mensen vervoerden, verbrand om te voorkomen dat iemand naar Europa zou terugkeren.

Kaart van Albino de Canepa, 1489. Het legendarische eiland Antillia, met zijn Zeven Steden, bevindt zich aan de rechterkant; het kleinere bijbehorende eiland Roillo ligt aan de linkerkant.

Er ging nog een ander gerucht over dit eiland: tijdens het bewind van Don Henrique van Portugal verging er een schip in een storm, dat uiteindelijk op hetzelfde eiland terechtkwam.

De eilandbewoners namen de bemanning mee naar hun kerk om te bepalen of ze hetzelfde geloof deelden. Nadat was vastgesteld dat ze christenen waren, werd de bemanning gevraagd op het eiland te blijven. Ze kregen echter te horen

dat hun schip niet verbrand zou worden en dat ze dus de mogelijkheid hadden om terug te keren naar Portugal, wat ze ook deden. De ontdekkingsreizigers dachten dat ze bij hun terugkeer goed ontvangen zouden worden door de koning, maar dat bleek niet het geval. De koning beval hen terug te keren naar het eiland, maar de stuurman en de bemanning weigerden, omdat ze hadden gezworen nooit meer terug te keren.

Een ander verhaal vertelt over een Portugees schip dat zichzelf had verzwaard met aarde die een grote hoeveelheid goud bevatte. Dit leidde ertoe dat enkele ontdekkingsreizigers een plan bedachten om de vindplaats van dit goud te vinden. Een van deze ontdekkingsreizigers was Diego de Tiene, wiens stuurman Diego Velázquez de Cuélla was.

Diego Velázquez de Cuéllar (1495-1524)

Diego Velázquez ontmoette Christoffel Columbus in het klooster van S Santa María de La Rábida, waar hij hem vertelde over een avontuur dat hij vanaf het eiland Fayal had beleefd. Velázquez zei dat hij verdwaald was geraakt na 240 kilometer in zuidoostelijke richting te hebben gevaren. Hij beweerde vervolgens

het eiland Flores te hebben gevonden door de wind te volgen en een aantal vogels te observeren die normaal gesproken alleen op het land voorkomen. Hij voer verder in noordoostelijke richting en zag uiteindelijk Cape Clear, ten zuiden van Ierland, ten oosten van Ierland. Er stond op dat moment een constante westenwind, maar de zee was kalm. De vogels die hij zag, deden Velázquez vermoeden dat er land in het westen moest zijn dat nog niet zichtbaar was, een plek die hij niet durfde te naderen omdat de winter naderde. Dit voorval vond veertig jaar vóór de ontdekking van West-Indië door Columbus plaats.

Nog een kapitein uit de haven van St. Maria vertelde over zijn eigen reis naar Ierland. Hij zette koers naar het westen, met de bedoeling het land te bereiken dat door sommigen Tartaria werd genoemd, ook wel bekend als Bacalao; maar hij kon geen land bereiken vanwege ongunstige winden. Pedro de Velasco uit Galicië meldde dat hij op weg was naar Ierland, in noordelijke richting, en dat hij onderweg land ten westen van Ierland had gezien. Vincent Díaz, een Portugese loods uit Genua, geboren in Tabira, landde op Madeira en beweerde een eiland te hebben gezien dat hij voor een vasteland aanzag. Deze onthulling aan een bevriende koopman uit Genua wekte commerciële interesse in de ontdekking van deze plek en de koopman drong er bij Díaz op aan om toestemming van de koning te vragen voor een ontdekkingsreis. Díaz werd bespot en gaf verdere verkenningen op. De loods die Díaz in dienst had genomen, zocht sponsoring bij Lucas de Cacana op Terceira en deed verschillende pogingen vanuit de Azoren om diezelfde plek te vinden, maar faalde bij verschillende gelegenheden. Gaspar en Michel de Corte Real, zonen van de kapitein die in 1427 de Azoren ontdekte, ondernamen eveneens pogingen om de westelijke landen te ontdekken, maar zij verdronken op zee. Al deze ontwikkelingen moedigden Columbus aan.

Het concept van antipodale geografie werd in Europa aan het einde van de 15^e eeuw nog niet volledig geaccepteerd. Het idee dat de aarde rond was en dat er punten op die bol waren die precies diametraal van elkaar verwijderd waren,

was vreemd voor aanhangers van de 'platte aarde'-theorie. Columbus, gedreven door zijn overtuiging dat God de ware personificatie van God was, geloofde echter dat God niet zou willen dat de moderne mens de ontdekking van Zijn volledige schepping zou ontlopen. Terwijl de Ouden de grote oceaan te verschrikkelijk vonden om te overwinnen, bewees Columbus aan het Castiliaanse volk dat de antipodale wereld een feit was en dat mensen aan tegenovergestelde kanten van de aarde met hun voeten naar elkaar toe gericht stonden, als spaken van een wiel.

Hoewel het waar is dat sommige volkeren in de oudheid het bestaan van antipoden erkenden, hadden zij niet het inzicht dat God Columbus en de Castilianen schonk, die dit grote avontuur wilden aangaan. Ze accepteerden ook niet dat er een doorgang naar het andere halfrond bestond en de oversteek over de grote oceaan leek hen te afschrikwekkend. Maar hun kennis nam enorm toe na de reis van het schip Victoria, dat vanuit de Molukken vertrok onder bevel van kapitein Juan Sebastián Elcano, geboren in Guetaria in de regio Guipúzcoa. Dit schip voer de wereld rond en passeerde zowel het ene als het andere antipode, zowel in de tropen als op de evenaar. Dit bracht duidelijkheid in alle volkeren van de wereld, weg van de twijfels die er heersten. Zo maakten kapitein Ferdinand Magellan (voor de heenreis) en Juan Sebastián Elcano (voor de terugreis) zich beroemd onder de mensheid en creëerden ze een eeuwige herinnering.

De Ouden vergisten zich in de gedachte dat deze gebieden onbewoond waren, omdat zij meenden dat de zon er dichterbij stond en haar stralen te heet waren. In werkelijkheid week de zon niet af van haar baan en kende men er, zowel dag als nacht, zomer als winter, kou en vocht. Bovendien beschikten zij niet over voldoende onderzochte gebieden om deze algemene regel te bevestigen.

De turbulentie van de wind neemt toe in de valleien en neemt af in de vlakten. De hitte van de zon stijgt in de holtes en afgelegen plekken van de aarde, en wisselt in de open velden. Zo blijkt dat warmte en kou van de lucht op aarde

afhankelijk zijn van de ligging: hoog of laag, oost of west, nabij of ver van zee, meren, rivieren en bossen, en steeds onderhevig aan wind en zon. Engeland ligt verder van de evenaar dan Frankrijk, maar is niet minder gematigd en minder afhankelijk van de zon; daardoor is het er in de zomer warmer en in de winter minder koud. Anders zou men, op gelijke hoogte maar op verschillende continenten, ongelijke winters en zomers ervaren. Deze redenering toont dus aan dat de mate van hitte en kou, droogte en vochtigheid niet enkel afhangt van de nabijheid of afwijking van de zon, noch van de richting waarin zij haar stralen laat vallen, recht of schuin, zoals Aristoteles en Vergilius terecht opmerkten.

Het grootste deel van de Nieuwe Wereld wordt gekenmerkt door een overvloed aan vocht en water, veroorzaakt door regen en sneeuw, vooral wanneer de zon op haar hoogste stand staat. Dan regent het vaak vanaf het middaguur. Er bestaat geen land in de bekende wereld met zoveel rivieren, en met grotere rivieren dan in het gebied dat onder het gezag van de onderkoning van Peru viel, beginnend bij de landengte die zich uitstrekt van Panama tot aan de Straat van Magellan, het westelijke West-Indië. Daar bevinden zich de rivieren Magdalena, de Amazone (door Orellana bevaren) en de La Plata. In het noordelijke deel van dit West-Indië, dat geheel Nieuw-Spanje omvat, liggen de rivieren van Alvarado en Gryalua, het Guatemalameer, het meer van Mexico en andere. Ook in Ethiopië en op de eilanden Sint-Thomas en Sumatra vindt men grote meren en rivieren. In warme klimaten overheersen de zeeën boven het land, en het is aannemelijk dat het water zich daar uitbreidt en vermenigvuldigt door de regenval wanneer de zon de evenaar nadert, en afneemt wanneer zij de tropen bereikt.

Ons halfrond wordt bevoordeeld door de Middellandse Zee, die vele Europese, Afrikaanse en Aziatische gebieden omvat, waardoor reizen over zee minder inspanning vereist; er is minder gevaar verbonden aan het bezoeken van elkaar en er gaat weinig tijd verloren. Op het andere continent of halfrond hebben ze geen honden, muilezels, schapen, varkens, katten, paarden, kamelen of

olifanten. Je vindt er ook geen sinaasappels, citroenen, granaatappels, vijgen, meloenen, rozijnen, olijven of suiker. Er is ook geen tarwe of rijst. De mensen gebruiken geen ijzer en hebben weinig kennis van vuur, wat het allerbelangrijkste is. Ze hebben ook geen kennis van vuurwapens, drukwerk, wetenschap, wijsheid of het schrijven van letters. Ze breiden hun scheepvaart niet verder uit dan hun gezichtsveld reikt. Hun politiek en straatbeeld zijn barbaars, zoals we zullen vertellen. De bergen en grote bossen zijn onbewoonbaar; en wat onbewoond is, is niet zoals op ons continent voordat dit halfmond werd bevolkt en gematigder werd. In de bergen leefden vele volkeren, zoals woeste aardbewoners. De Chichimeca, een volk uit Nieuw-Spanje, leefden in gematigde gebieden zonder heerser en zonder wetten. Ze hadden geen huizen en leefden van de vruchten van de aarde. De inwoners van Florida en Paraguay leefden op dezelfde manier. Toen de Castilianen in Peru aankwamen, waren er behalve Cusco geen grote steden. Men vond er mensen die leefden als wilde dieren en anderen als gedomesticeerde dieren, die in steden of dorpen woonden en beschaafder waren dan de beesten die tussen de bergen leefden.

Toen een West-Indiëan eens werd gevraagd wat hij het mooiste vond aan de Castilianen, antwoordde hij: het kippenei. En dat zowel vanwege de overvloed als vanwege het nut ervan in de keuken. Je kon er dagelijks een vers ei van krijgen, en kinderen en ouderen konden ze zowel rauw als gekookt eten. Kip moest gekookt of gebakken worden en was niet dagelijks verkrijgbaar; maar het ei, ongeacht de herkomst, was dagelijks gemakkelijk te verkrijgen. Hij zei ook dat het paard en het licht prachtige dingen waren. Het paard omdat je er makkelijker mee kon reizen en omdat het de last van mensen kon dragen. Het licht omdat je er de duisternis mee kon verdrijven en 's nachts kon zien. Vóór de komst van de Castilianen hadden de Indianen geen ervaring met het verlichten van de nacht, noch kennis van kaarsen, olielampen en dergelijke. Daarom werden deze dingen zo gewaardeerd door de Indianen, omdat ze er gebruik van konden maken.

Deze mensen zijn nu sterk in aantal afgenomen, omdat het christendom hen meerdere vrouwen verbiedt; en ook door de chaos in het begin, toen hun thuisland werd geplunderd, op aanklacht van koningin Isabella. De Castilianen waanden zich dat de Indianen van nature sterk waren, net als zichzelf, om allerlei zware arbeid te verrichten, waar ze zich ook bevonden. Maar het overnemen van Europese gewoonten bracht hen niet veel goeds. Ze aten niet zoveel vlees, en het was ook niet zo sappig. De Indianen waren ook niet gewend aan de Castiliaanse wijn, wat leidde tot overmatig drankgebruik. Vóór de komst van de Castilianen hielden hun vorsten hen onderworven aan voortdurende arbeid, zoals het aanleggen van grote wegen en ander zwaar werk. Ze hadden dus weinig vrijheid om te rusten, dronken te worden of zich over te geven aan andere excessen, zoals ze nu wel hebben. Ze misbruikten deze vrijheid voor wellust en dronkenschap. Ze kregen veel voorkomende ziekten, waardoor velen van hen niet lang leefden en stierven. Ook stierven velen aan de Spaanse pokken, met name vrouwen, een ziekte die aanvankelijk niet in Europa voorkwam. Daarom vervloekten ze het land vanwege zijn kwaadaardigheid. Het hele deel van Nieuw-Spanje dat aan zee lag, was vrijwel onbewoond; op de eilanden in de Golf van Mexico woonden enkele inheemse bewoners, en nog minder aan de kust van Paríá. Daarom stichtten de koningen van Mexico er enkele nederzettingen om het land te kunnen beheersen.

Op veel plaatsen op dit nieuwe continent is het noch koud noch warm, in tegenstelling tot sommige gebieden in Ethiopië en Oost-Indië, die ook tegen de evenaar aan liggen. Dit halve eiland heeft een enorme overvloed aan water en de rivieren de la Plata en de Orellana zijn de grootste ter wereld. Er zijn uitgestrekte bossen vol met verschillende soorten bomen en wortels, waarvan het hout gemakkelijk gebruikt kan worden om het zilver- en goudmijnstof te smelten. Omdat we hen onze dieren hebben gegeven, zijn ze daar in grotere aantallen te vinden dan bij ons; desondanks hebben zij ook hun eigen inheemse landdieren in grote aantallen. Daarom beschouwen ze Nieuw-Spanje als het beste land ter wereld.

Velen wilden weten waar de eerste bewoners van dit continent vandaan kwamen. Maar er bestaat onzekerheid over of ze van ons continent vertrokken, terwijl er destijds niet meer dan één ark van Noach was. De Indianen uit Peru konden zijn zeereis ook niet ondernemen, omdat de ouden geen kennis hadden van de kunst van het zeilen. Het kompas werd bovendien pas rond 1300 door Flavius uitgevonden, dus konden ze niet naar deze plek navigeren. De Indianen uit de valleien van Xauxa zeggen dat ze van hun voorouders hebben gehoord dat ze afstammen van een man en een vrouw en vertrokken uit de bron genaamd Guaribalia. Andere Indianen uit de valleien van Andabayla vertellen dat ze van het Sacdococa-meer kwamen. Weer anderen uit Cusco zeggen dat ze van het Titicacameer kwamen. En sommigen spreken over een overstroming waarbij zes mensen uit een gat tevoorschijn kwamen om het menselijk ras te redden. Als we al deze verhalen terzijde schuiven, kunnen we concluderen dat alle mensen afstammen van Adam en Eva en dat we moeten geloven dat deze mensen van ons continent afkomstig waren. Wat onze conclusie versterkt, is de nabijheid van deze landen. Hoewel we geen kennis hebben van de landsgrenzen, kunnen we onze conclusie niet met zekerheid trekken.

Moderne archeologie en genetisch onderzoek tonen aan dat de oorspronkelijke bevolking van Amerika via meerdere migratiegolven vanuit Noord-Azië het continent bereikte, vermoedelijk via Beringia tijdens de laatste ijstijd. Culturele gelijkenissen met Noord-Europese volkeren zijn toeval of het gevolg van latere interpretaties en vormen geen bewijs voor directe verwantschap. Ze hebben bijvoorbeeld gemeen: ze leven allemaal in bossen, holen en holtes van bepaalde bomen; ze kleden zich met huiden van zeedieren en dieren die in bossen leven; ze voeden zich met vis en wilde vruchten die het land hen biedt; en verder verschillen ze niet veel van elkaar qua huidskleur.

Velen geloven dat deze Nieuwe Wereld niet volledig gescheiden is van de onze, maar dat de grenzen van beide werelden elkaar raken. Wat betreft het noordelijke deel, is nog niet ontdekt hoe ver het zich uitstrekt. Men zegt dat Florida ver naar het noorden reikt, maar in werkelijkheid ligt het in de

zuidelijke streken van Noord-Amerika, ver verwijderd van de Noordzee. Sommigen verhalen dat vissers uit Bacalao (het land van de kabeljauw, nabij Newfoundland) bijna tot aan de kusten van Europa voeren, terwijl anderen verklaren dat men bij Kaap Mendocino de uitgestrektheid van de Grote Oceaan (de Zuidzee) bereikte. Toch blijft onbekend hoe ver het land zich werkelijk uitstrekt. Er zijn ook anderen die geloven dat als kapitein Ferdinand Magellan deze doorgang in het zuiden vond, er ook een in het noorden moet zijn, in het land dat zich uitstrekt tot Florida. Om dit te bewijzen, zeggen ze dat als er een doorgang tussen beide zeeën naar de Zuidpool is, er volgens de natuurwetten ook een naar het noorden moet zijn. Om terug te keren naar de Noordpool, geloven velen dat het land van Magellan het vasteland is. Als dat zo is, zou het kunnen dat deze mensen deze doorgang gebruikten om zich hier te vestigen. Hoewel de Engelsen die daar langs kwamen en naar de Zuidzee voeren, deze mening niet delen.

De metgezellen van het schip van de bisschop van Placentia, genaamd Gutierre de Vargas Carvajal, dat onder bevel van Frère Garcia de Loaysa langs de Straat van Magellan voer, vertellen dat ze tijdens hun reis land hebben gezien. Ook vele anderen die deze straat bevoeren, bevestigen dit, dus het was waarschijnlijk land, of in ieder geval lagen de kusten zeer dicht bij elkaar. Daarom is het aannemelijk dat de eerste kolonisten uit West-Indië langs deze plek zijn gevaren, omdat de Indianen nog nooit een schip van middelgrote of grotere omvang hadden gezien; ze waren immers verbaasd toen ze voor het eerst het schip van de Castilianen zagen. De schepen die ze gebruikten waren niet meer dan kano's gemaakt van uitgeholde boomstammen. Ze gebruikten deze om langs de kusten te varen, waardoor de oostelijke en westelijke grenzen voor hen ondenkbaar waren. We kunnen ook zien dat de mensen van de Nieuwe Wereld in de verte overeenkomen met de oostelijke Indianen, die een meer geciviliseerde levenswijze genoten dan de Europeanen. Het is niet mogelijk dat deze mensen afstammen van Castilianen die door hevige stormen in de Nieuwe Wereld zijn gestrand.

Men moet niet naar de verhalen van de Indianen luisteren, omdat ze niets weten over hun oorsprong; bovendien leefden deze Indianen lange tijd zonder koning en zonder enige structuur of regels, rondtrekkend van plaats tot plaats. Net zoals de Indianen in Florida dat nog steeds doen. De Chiriguano, Chichimec, Brazilianen en andere stammen leefden zonder koning. Ze kozen alleen landheren uit hun midden als de gelegenheid zich voordeed, in vreedstijd of in oorlogstijd wanneer ze zagen dat ze daardoor meer macht konden verwerven. Op deze manier stichtten ze de rijken van Mexico en Peru. Hoewel ze in wezen hetzelfde waren als andere barbaren, behaalden ze op deze manier veel meer voordelen dan de andere Indianen. Men zou dus moeten concluderen dat de eerste Indianen waarschijnlijk uit de buurlanden in West-Indië kwamen en zich zo wijd hebben verspreid.

Er was geen andere reden voor het geven van de naam West-Indië aan deze nieuwe wereld dan de bedoelingen van Columbus: zijn koninging tevreden stellen met zijn ontdekkingsreis en dit gebied een mooie naam geven vanwege zijn goud, zilver, parels, zoetigheden en nieuwigheden die zo anders waren dan de bekende wereld en die hij verwachtte, zoals de rijkdom van Oost-Indië. Daarmee hoopte hij meer aanzien te geven aan zijn onderneming. Daarom stelde hij voor om de oostkant van West-Indië, die aan het oostelijke uiteinde van de aardbol ligt, en de westkant van West-Indië, die aan het westelijke uiteinde van de aardbol ligt, als naam te gebruiken. Toen Nieuw-Spanje en Peru werden ontdekt, gaven ze die gebieden dan ook de naam West-Indië.

De West-Indiën zijn dus de landen die gescheiden zijn van het land van de koningen van Castilië, dat 180° van de aardbol beslaat. Om de optelling ten westen van de middagcirkel te beginnen, die door 39° of 40° westelijke lengtegraad van de middagcirkel van Toledo liep: op een manier dat zeventien en een halve Spaanse mijl wordt gebruikt voor één graad. Van het ene uiteinde tot het andere van deze puntige strook beslaat 3700 Castiliaanse mijlen; wat de zeelieden oost-west noemden. Maar voor nu hebben we genoeg over het nieuwe

land gesproken, want het strekt zich uit tot een gebied dat we nog veel meer zouden kunnen schrijven, maar dit is slechts een inleiding.

Het is interessant om te weten dat Christoffel Columbus (die voor een makkelijkere uitspraak Columbus werd genoemd) in 1451 in Genua werd geboren en dat zijn vader Dominicus heette, zoals iedereen die over hem schreef bevestigt en zoals hijzelf ook bevestigt. Wat zijn afkomst betreft, denken sommigen dat hij uit Plasencia kwam, anderen uit Cucureo, aan de kust en vlakbij diezelfde stad. Weer anderen beweren dat hij afkomstig was van de heren van het kasteel van Cuccaro, dat in dat deel van Italië ligt dat Ligurië heet, tegenwoordig het gebied van de hertog van Montserrat, en zo dicht bij Alexandrië de la Pailla ligt dat men de klokken kan horen luiden. Maar wat zijn afkomst precies inhoudt, zou moeten worden vastgesteld in de Hoge Raad van West-Indië.

In de archieven is te vinden dat keizer Otto II in het jaar 940 aan de broers Petrus, Johannes en Alexander Columbus de leengoederen en onroerende goederen toekende die zij bezaten in het gebied van de steden Aicqui, Saona, Aste, Montserrat, Turijn, Vercelli, Parma, Cremona, Bergamo en alles wat zij in Italië bezaten. Andere geschriften bevestigen dat de familie Columbus afkomstig was uit Cuccaro en Plasencia en dat dezelfde keizer in 940 de kastelen Cuccaro, Conzano, Rosignano en andere aan de broers Columbus, Petrus, Johannes en Alexander schonk, evenals een kwart van het deel van Bistagno dat onder het rijk viel. Hieruit kan men de ouderdom van het huis Columbus concluderen en bevestigen.

Hij arriveerde als jonge man in Portugal, in de hoop op een beter leven. Daar trouwde hij met Donna Philipa Munnis de Perestrelo, dochter van een Portugese edelman die betrokken was bij de kolonisatie van Madeira. Uit hun huwelijk werd een zoon geboren: Diego Columbus. Na de dood van zijn eerste vrouw trouwde hij met een tweede vrouw, Beatrix Enriquez, geboren in Córdoba, die hem zijn tweede zoon Ferdinand schonk. Ferdinand werd een

dappere koopman en was zeer bedreven in wetenschap en cultuur. Columbus, die er steeds meer van overtuigd raakte dat er nog meer land te ontdekken viel, besloot dit bekend te maken. Hij wist dat een dergelijke onderneming niet zonder de goedkeuring van de vorst kon worden gerealiseerd. Daarom legde hij het eerst voor aan de hoogste autoriteit van Genua, die het echter afdeed als een verzinsel.

Na deze teleurstelling wendde Columbus zich tot koning João II van Portugal, die hem aanvankelijk welgezind was. Maar de koning was op dat moment vooral bezig met de ontdekkingen langs de Afrikaanse kust en achtte het onmogelijk om zoveel ondernemingen tegelijk te ondersteunen. Hij gaf daarom opdracht om Columbus' voorstel te laten onderzoeken door zijn raadgevers. Onder hen bevond zich Diego Ortiz de Villegas, bisschop van Ceuta, een Castiliaan afkomstig uit Calzadilla. Daarnaast raadpleegde hij ook José Vizinho (in de tekst vaak "Joseph" genoemd) en andere Joodse kosmografen en artsen, zoals Rodrigo, aan wie hij de geografische gegevens en berekeningen toevertrouwde. Deze geleerden rapporteerden alles wat Columbus beweerde aan de koning. Hoewel zij bevestigden dat zijn routes, wegen en gebieden op zich correct waren berekend, wezen zij het plan toch af, omdat de reis te lang en te gevaarlijk werd geacht. Ze adviseerden de koning een karveel uit te sturen onder het mom van een reis naar Kaapverdië om te zien of de route die Columbus had uitgestippeld sterk genoeg was om het geheim te ontdekken. Na enkele dagen op zee te hebben gevaren en zware stormen te hebben doorstaan, keerde het karveel echter terug naar de haven zonder iets te hebben aangetroffen. We moeten er ook aan toevoegen dat dit gebeurde zonder Columbus van dit plan op de hoogte te stellen.

Ondertussen gaf de minachting voor zijn idee zoveel redenen tot ongenoegen, samen met het verlies van zijn vrouw (die was overleden), dat hij besloot naar Castilië te gaan. In de veronderstelling dat het daar net zo zou kunnen aflopen als in Portugal, besloot hij zijn broer Bartholomeus naar Engeland te sturen, waar Hendrik VII destijds regeerde. Maar hij talmde te lang op zijn reis en werd